

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski

w sprawie ze skargi M. S.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Lublinie w sprawie o sygn.
II S 20/24,

po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej
i Spraw Publicznych w dniu 9 października 2024 r.,

pozostawia skargę bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

M. S. (dalej: skarżący), pismem, które wpłynęło do Sądu Najwyższego 21 sierpnia 2024 r. złożył skargę na przewlekłość postępowania toczącego się ze skargi na przewlekłość postępowania przed Sądem Apelacyjnym w Lublinie pod sygn. II S 20/24.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Ustawa z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. z 2023 r. poz. 1725, dalej: ustawa o skardze na przewlekłość), w art. 2 ust. 1 pozwala wnieść ten środek zaskarżenia

stronie w toku postępowań, których zamknięty katalog zawarty jest w art. 3 tej ustawy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 29 listopada 2018 r., I NSP 39/18; 6 grudnia 2011 r., KSP 11/11; 29 października 2009 r., KSP 18/09). W katalogu tym nie uwzględniono postępowania wywołanego skargą na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, bo też i nie jest ono samodzielny postępowaniem zmierzającym do stwierdzenia przewlekłości i ewentualnie zasądzenia z tego tytułu odpowiedniego odszkodowania czy zadośćuczynienia, mając charakter incydentalny względem postępowania głównego (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 16 listopada 2004 r., III SPP 42/04).

Z treści skargi wniesionej przez skarżącego wynika, że dotyczy ona postępowania wywołanego skargą na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, toczącego się przed Sądem Apelacyjnym, a zatem jako niedopuszczalna, podlega pozostawieniu bez rozpoznania. Z tego względu, Sąd Najwyższy, na podstawie stosowanego *a contrario* art. 3 ustawy o skardze na przewlekłość i art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, orzekł jak w sentencji.

[SOP]

[a!]